

— Ще работимъ.

— Вземете калъпитѣ! — посочи той едни правожагни дъсчени сандъчета съ по четири-петъ прегради всѣко.

— Въ тѣхъ се поставятъ мокритѣ кирпичи, преди да станатъ тухли. Ще ги носите хе—е . . . тамъ на откритото и ще ги обръщате на земята, за да съхнатъ. После тѣ се събиратъ, трупатъ се на кладни и се пекатъ.

Другитѣ работници, полуоблѣчени, боси, нѣкой само по панталони, безъ ризи, бѣха започнали работа: едни носѣха и редѣха керемиди, други — тухли.

Ние поглеждаме къмъ керемидитѣ, като мислимъ, че работата съ тѣхъ е по-лека.

— Не сж за васъ тѣ: мжно се слагатъ на земята, ще ги изпотрошите. За васъ по-лесно е тухли да редите.

Съблѣкохме рубашкитѣ си, за да ги не цапаме, и взехме по единъ дъсченъ калъпъ за тухли.

Единъ работникъ съ лопата насипа въ тѣхъ гжста калъ, прекара отгоре една равна дъсчица, за да ги изглади, и ние ги понесохме.

— Тежи ли? — рече Васи.

— Тежи — отговорихъ му.

— Ама ще свикнемъ.

Каквото правѣха другитѣ работници, това правѣхме и ние. Настигахме опредѣленото мѣсто, което не бѣше много близко, слагахме калъпитѣ на земята, обръщаме ги бързо, изсипвахме внимателно мокритѣ форми и понасяхме назадъ празнитѣ сандъчета.

Върнахме се по нѣколко пжти вече. Започна история, която, струваше ни се, нѣма край.

— Уловихме се . . . — рече Васи, — тежки били сандъчетата!

— Нали ти ме доведе — отвърнахъ му — ще носимъ, колкото можемъ: еднажъ сме се хванали вече на работа.